

Sygn. akt XI W 6306/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Karolina Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 01 października 2015 roku i 03 listopada 2015 roku w W.

w postępowaniu zwyczajnym

sprawy **R. P.**

syna J. i M. z d. B.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 12 grudnia 2014 roku ok. godz. 14:00 w W. na ulicy (...), na wysokości budynku nr (...), kierując samochodem ciężarowym marki C. (...) o nr rej. (...), naruszył zakaz zatrzymywania się w odległości mniejszej niż 10 m od skrzyżowania,

tj. za wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym

orzeka:

I. obwinionego **R. P.** uznaje za winnego tego, że w dniu 12 grudnia 2014 roku ok. godz. 14:00 w W. na ulicy (...), na wysokości budynku nr (...), kierując samochodem ciężarowym marki C. (...) o nr rej. (...), naruszył zakaz zatrzymywania się w odległości mniejszej niż 10 m od skrzyżowania, czym utrudnił ruch na drodze publicznej, tj. czynu wyczerpującego znamiona wykroczeń z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym oraz z art. 90 kw i za to na podstawie art. 90 kw w zw. z art. 9 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 90 kw w zw. z art. 9 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 6306/15

UZASADNIENIE

R. P. został obwiniony o to, że:

w dniu 12 grudnia 2014 roku ok. godz. 14:00 w W. na ulicy (...), na wysokości budynku nr (...), kierując samochodem ciężarowym marki C. (...) o nr rej. (...), naruszył zakaz zatrzymywania się w odległości mniejszej niż 10 m od skrzyżowania,

tj. za wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. P. jest zatrudniony w firmie kurierskiej w R. na stanowisku kuriera. W dniu 12 grudnia 2014 roku w godzinach popołudniowych, w ramach obowiązków zawodowych, wykonywał on zlecenie dostarczenia przesyłki do siedziby Poczty Głównej położonej przy skrzyżowaniu ulicy (...) oraz ulicy (...) w W.. R. P. zaparkował około godziny 14.00 swój pojazd marki C. (...) o nr rej. (...) na ulicy (...), na wysokości budynku nr (...) na pasie ruchu, który kończył się po kilkudziesięciu metrach od miejsca zaparkowania przez niego pojazdu, w odległości mniejszej niż 10 metrów od skrzyżowania ulicy (...) i ulicy (...). Po zaparkowaniu pojazdu R. P. włączył światła awaryjne w samochodzie, wysiadł i zaczął wyjmować z pojazdu przesyłkę, którą miał dostarczyć na pocztę. W tym miejscu dokonania postoju ulica (...) jest ulicą jednokierunkową, która oprócz pasa ruchu, na którym R. P. zatrzymał swój pojazd, posiada jeszcze dwa pasy ruchu. Inne pojazdy poruszające się ulicą (...) pozostałymi pasami ruchu musiały omijać samochód R. P. w celu przejechania.

Powyższe zachowanie R. P. zauważył zmotoryzowany patrol Policji w składzie (...) oraz N. Ż., który podjął interwencję. Funkcjonariusze Policji polecili R. P. przestawienie pojazdu na wskazane przez siebie miejsce na ulicy (...) prostopadle do jezdni, obok innych pojazdów. Miejsce wskazane przez funkcjonariusza Policji znajdowało się w bramie wjazdowej na teren Poczty Głównej. R. P. zaparkował swój pojazd w miejscu wskazanym przez funkcjonariusza. Po około dwóch minutach taki sposób zaparkowania pojazdu zaczął utrudniać ruch innym pojazdom, które chciały wjechać na teren Poczty Głównej lub z niego wyjechać, wobec czego R. P. ponownie przeparkował swój samochód.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- wyjaśnień obwinionego R. P. złożonych w postępowaniu wyjaśniającym (k. 4) oraz przed Sądem ;
- zeznań świadka M. W.;
- zeznań świadka N. Ż.;
- notatki urzędowej (k. 1);
- planu organizacji ruchu (k. 23 – 25).

Obwiniony R. P. przesłuchany na etapie czynności wyjaśniających (k. 4) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyjaśnił, że w dniu 12 grudnia 2014 r. miał dostarczyć przesyłkę na Poczta Główną, dlatego zatrzymał się pod jej budynkiem poza skrzyżowaniem w miejscu nieutrudniającym ruchu. Obwiniony wyjaśnił, że zatrzymał się na pasie, który się kończył i obok niego były jeszcze dwa pasy ruchu, którymi można było kontynuować jazdę. Następnie wyjaśnił, że funkcjonariusz policji zapytany przez niego oświadczył, że nie miał problemu z wyminięciem jego pojazdu. Obwiniony wskazał, że na polecenie funkcjonariusza Policji przestawił swój pojazd w miejsce przez niego wskazane w bramie prowadzącej na teren Poczty Głównej, co po upływie około 2 minut doprowadziło do utrudnień w ruchu na ulicy (...). Obwiniony wyjaśnił, że stał poza obrębem skrzyżowania.

Obwiniony R. P. przesłuchany przed Sądem również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyjaśnił, że zarzut który został mu pierwotnie postawiony brzmiał zupełnie inaczej, tj. dotyczył utrudniania ruchu na drodze. Obwiniony przyznał, że zatrzymał się w miejscu wskazanym we wniosku o ukaranie i wyjaśnił, że na skutek przebudowy infrastruktury zostało zlikwidowane kilkaset miejsc parkingowych. Miejsce, które wybrał, w jego ocenie, w najmniejszym stopniu utrudniało ruch. Obwiniony wyjaśnił ponadto, że pojazd był tak zaparkowany, że inni kierowcy nie mieli trudności z ominięciem jego pojazdu, co przyznał sam funkcjonariusz Policji, który dokonał zatrzymania. Obwiniony wyjaśnił również, że z uwagi na charakter pracy nie ma czasu na krążenie w poszukiwaniu miejsca parkingowego, gdyż bardzo często działa pod presją czasu z uwagi na charakter przesyłek, które przewozi.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego R. P.. Wyjaśnienia obwinionego są bowiem spójne, rzeczowe oraz korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W szczególności wskazać należy, że obwiniony nie kwestionował samego faktu zatrzymania się przed Poczta Główną. Ponadto, odnośnie najistotniejszego faktu z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, nie było sporu odnośnie miejsca, w którym obwiniony zaparkował swój pojazd. Obwiniony utrzymywał jedynie, że takie zaparkowanie pojazdu nie utrudniało poruszania się innym uczestnikom ruchu, ponadto że nastąpiło w odległości większej niż 10 metrów od skrzyżowania. Powyższe stwierdzenie stanowi, w ocenie Sądu, jedynie subiektywne spostrzeżenie obwinionego i nie dotyczy faktów, a interpretacji przepisów prawa, co nie wpływa na samą wiarygodność złożonych wyjaśnień. Obwiniony nie negował bowiem samego faktu zaparkowania, wskazywał jedynie, że nie utrudniało to ruchu i jego zdaniem charakter jego pracy oraz brak wystarczającej ilości miejsc parkingowych uzasadniał zaparkowanie w tym miejscu. W ocenie obwinionego takie działanie było usprawiedliwione i nie stanowiło naruszenia przepisów prawa o ruchu drogowym.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. W.. Powyższe zeznania są spójne, rzeczowe i konsekwentne oraz korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. W szczególności wskazać należy, że powyższe zeznania, co do zasady, jak wskazano wyżej, korespondują z wyjaśnieniami samego obwinionego, który nie kwestionował miejsca, w którym zaparkował należący do niego pojazd. Na podstawie zeznań świadka M. W. Sąd ustalił, że obwiniony zaparkował pojazd w odległości mniejszej niż 10 metrów od skrzyżowania. Świadek wskazała bowiem, że taki sposób zaparkowania pojazdu przez obwinionego był widoczny „na pierwszy rzut oka”.

Zeznania świadka N. Ż. tylko w ograniczonym stopniu stanowiły podstawę do czynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Świadek przesłuchany przed Sądem nie potrafił bowiem w ogóle odnieść się do czynu będącego przedmiotem postępowania. Powyższa niepamięć świadka jest jednakże uzasadniona okolicznością, że zdarzenie to miało miejsce prawie rok wcześniej oraz wielością interwencji tego typu podejmowanych przez świadka.

Sąd, poza osobowymi źródłami dowodowymi, obdarzył walorem wiarygodności ujawnione w toku rozprawy dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w postaci: notatki urzędowej (k. 1), danych z KRK (k. 5), planu organizacji ruchu (k. 23 - 25). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania autentyczności tych dokumentów oraz informacji w nich zawartych i jako takie stanowią pełnoprawną część zgromadzonego materiału dowodowego. Strony w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości, a Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do podważania ich autentyczności.

Zgodnie z treścią art. 97 kw uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie podlega karze grzywny do 3.000 złotych albo karze nagany.

Podkreślić należy, że przepis ten ma charakter formalny, nie wymaga zatem skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Przedmiotem ochrony przepisu art. 97 kw jest bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach publicznych. Dyspozycja normy z art. 97 kw ma charakter blankietowy. Odsyła do przepisów spoza kodeksu wykroczeń. Owe inne przepisy o bezpieczeństwie lub porządku ruchu na drogach publicznych to wszelkie akty prawne, zarówno ustawy, jak i wydawane na ich podstawie rozporządzenia zawierające uregulowania dotyczące bezpieczeństwa i porządku na drodze publicznej. Podstawowym aktem prawnym zawierającym takie przepisy jest Prawo o ruchu drogowym. W przedmiotowej sprawie obwiniony nie zastosował się do przepisu art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (dalej: „Prod”), zgodnie z którym zabrania się zatrzymania pojazdu na przejeździe kolejowym, na przejeździe tramwajowym, na skrzyżowaniu oraz w odległości mniejszej niż 10 m od przejazdu lub skrzyżowania.

Jak wynika z ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że obwiniony swój pojazd zaparkował w odległości mniejszej niż 10 metrów od skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...). Miejsce zaparkowania pojazdu

wynika z zeznań świadka M. W. i dodatkowo zostało oznaczone na mapie (k. 24). Miejsce zaparkowania zostało ponadto potwierdzone w wyjaśnieniach złożonych przez obwinionego. W ocenie Sądu miejsce to znajduje się w odległości mniejszej niż 10 metrów od skrzyżowania.

Obwiniony swoim czynem wypełnił również znamiona wykroczenia wskazanego w art. 90 kw. Zgodnie z powyższym przepisem kto tamuje lub utrudnia ruch na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu podlega karze grzywny lub karze nagany.

W przedmiotowej sprawie obwiniony dokonując zatrzymania kierowanego przez siebie pojazdu na pasie jezdni niewątpliwie wyczerpał dyspozycję również wskazanego wyżej przepisu. Jego zachowanie spowodowało bowiem utrudnienie ruchu polegające na zakłóceniu jego płynności. Ruch był wprawdzie możliwy sąsiednimi pasami jezdni, albowiem była to ulica jednokierunkowa, a na tym odcinku trójpasmowa, jednak nie ulega wątpliwości, że był on zaburzony. Dodatkowo skutkiem zachowania obwinionego było zmuszenie innych uczestników ruchu do zwiększenia uwagi oraz podejmowania dodatkowych manewrów.

W związku z powyższym, w ramach zarzucanego obwinionemu czynu, Sąd zmienił jego opis nie wychodząc jednak poza granice skargi uprawnionego oskarżyciela. Zmiana opisu polegała na przypisaniu obwinionemu wywołania zarzucanym mu czynem dodatkowego skutku w postaci utrudniania ruchu innych pojazdów. Zachowanie obwinionego wyczerpało zatem znamiona wykroczenia z art. 97 kw zw. z art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (dalej: „Prod”) oraz wykroczenia z art. 90 kw.

Powyższego czynu obwiniony dopuścił się świadomie, nie będąc w stanie wyłączającym możliwość rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem. Nie występuje też, w ocenie Sądu, żadna inna przesłanka mogąca świadczyć o niemożności przypisania R. P. popełnienia zarzucanego mu czynu. Należało zatem uznać, że obwiniony dokonał zarzucanego mu czynu w zawinieniu, w zamiarze bezpośrednim. Dodatkowo wskazać należy, że okoliczności podnoszone przez obwinionego dotyczące charakteru wykonywanej przez niego pracy oraz ilości miejsc parkingowych w okolicy miejsca, w którym się zatrzymał, nie miały znaczenia dla przypisania obwinionemu popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Powyższe okoliczności zostały wzięte przez Sąd pod uwagę przy wymiarze kary.

Zachowanie obwinionego stanowiło jeden czyn zabroniony, który wyczerpał znamiona dwóch wykroczeń, tj. wykroczenia z art. 97 kw zw. z art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (dalej: „Prod”) oraz wykroczenia z art. 90 kw. Zgodnie z dyspozycją art. 9 § 1 kodeksu wykroczeń jeżeli czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów.

Przepisem przewidującym surowszą karę jest art. 90 kw wobec czego Sąd skazał obwinionego na podstawie art. 90 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i na podstawie wskazanych wyżej przepisów w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy obwinionego, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do sprawcy osiągnąć. Sąd uwzględnił również sposób zachowania się obwinionego, jego właściwości i warunki osobiste. Wskazać należy, że obwiniony w sposób nieprawidłowy zaparkował swój pojazd w samym centrum dużego miasta jakim jest W., co stanowiło utrudnienie dla dużej liczby pozostałych uczestników ruchu. Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę fakt, że na skutek szybkiej interwencji funkcjonariuszy Policji pojazd obwinionego stał w niedozwolonym miejscu przez stosunkowo krótki czas oraz okoliczność, że obwiniony pozostawił swój pojazd w związku z wykonywaniem obowiązków zawodowych, a nie w celach prywatnych. W ocenie Sądu orzeczona kara grzywny będzie stanowiła wystarczającą dolegliwość dla obwinionego, ponadto będzie możliwa do uiszczenia i jednocześnie nie przekroczy

stopnia winy oraz spowoduje, że obwiniony zacznie przestrzegać obowiązującego porządku prawnego oraz stosować się do przepisów ruchu drogowego.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z ogólnymi zasadami ich ponoszenia przez obwinionego. Brak bowiem w sprawie okoliczności, które wskazywałyby, aby obowiązek ich poniesienia był zbyt uciążliwy. Wobec tego, Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. nr 118 poz. 1269). Sąd zasądził również od obwinionego kwotę 30 złotych tytułem opłaty sądowej od kary grzywny, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w wyroku.